

“Les esquerres que han anat cedint s’esgoten”

Jordi Gasull (Viladamat, Alt Empordà, 1943), tècnic en inserció laboral i amb estudis de filosofia i lletres, és el candidat d'Esquerra Unida i Alternativa a alcalde de Barcelona. Fa trenta anys que treballa en les associacions de veïns i ara vol fer-ho en les institucions.

Què pot aportar la candidatura d'Esquerra Unida i Alternativa (EUiA) a Barcelona?

—Aportem l'experiència d'haver treballat durant molts anys en moviments socials i el contacte amb les reivindicacions més directes de la gent. Per nosaltres l'essència de la política d'esquerres és la política menuda. Aquí s'ha fet una política de grans infraestructures. La ciutat pot quedar tan bonica com vulguis, però s'empassa el ciutadà. Les inversions públiques sovint deixen espais a mercè de l'especulació, que cada cop es revaloritzen més. La gran excusa és dir que no hi ha espais a la gran ciutat per fer equipaments. Però per fer grans obres, grans hotels sí que n'hi ha. Cal trencar aquesta tendència. La Barcelona íntima, la de dins, és la que s'ha de fer.

—Amb aquest objectiu de canviar de tendència, si EUiA entra a l'Ajuntament de Barcelona, donarà suport al candidat del PSC, Joan Clos?

—Defensar un govern d'esquerres a la ciutat, primer de tot, és una qüestió de model. Després és una qüestió d'un conjunt de forces que realment vulguin fer una política d'esquerra, per tant, de tothom que es vulgui situar en aquesta òrbita. Nosaltres —i jo particularment, que vinc de treballar en associacions de veïns— venim d'una tradició necessàriament unitària. Per tant, tothom que ho vulgui ens trobarà. Ara bé, la política que han seguit els socialistes és una política doble. És un model de ciutat encaminat cap a la gran economia, els grans interessos i les restes que queden de pressupost són dedicades als barris. Nosaltres prediquem la inversió de termes. L'estratègia de voler situar la ciutat, costi què costi, en una òrbita internacional, com una manera d'aportar feina i de desenvolupament econòmic és falsa. Pot donar rendiment uns anys, però pot sortir qualsevol altra ciutat

competidora en ferias y congresos i fer que l'estratègia caigui de cop. Crea més ciutat i llocs de treball la unió d'obres menudes que no les grans infraestructures.

—Ha parlat de tradició unitària. Però a l'esquerra sempre li ha resultat molt difícil treballar unitàriament. L'aparició d'EUiA no accentua més aquesta dinàmica de divisió?

—EUiA és un intent més d'anar cap aquesta unitat d'esquerres que fa falta. Però és clar, la unitat no es fa per decret. Es fa si s'aconsegueixen conquestes socials, a través de les quals la gent et doni suport. El problema de la divisió de l'esquerra és la desorientació. Aquelles esquerres que han anat cedint, que han anat acceptant les lleis de mercat o l'economia globalitzada, on la resta és la torna, no se'n surten i s'esgoten.

—S'havia parlat d'un acord per presentar-se conjuntament amb Iniciativa a les municipals de Barcelona. Finalment no serà així...

—Això ha estat un núvol d'estiu. Personalment, penso que el problema és de model. Conservar un govern d'esquerres a Barcelona no és un pacte de dos, és un pacte de tres o de cinc! Per tant, tenia poques possibilitats. Tampoc està definit què es farà amb els socialistes. Nosaltres tenim un gran respecte al

PSC, no per la política que fa, sinó per la base treballadora que representa. Per tant, les seves opcions són molt importants. Però la mania de tothom, de voler ocupar el centre, de vegades dificulta molt els acords. A més, els acords no s'han de tancar només a dins de les institucions, a fora hi ha molta gent que es mou, que fa política.

—Per això tothom parla ara d'obrir els partits?

—Cadascú, que faci el que vulgui, es poden fer partits oberts, clubs de fans, moltes coses. Nosaltres estem situats en un altre model. També hem hagut de re-

“Els socialistes han seguit una política doble. És un model de ciutat encaminat cap a la gran economia, els grans interessos i les restes que queden de pressupost es dediquen als barris.”

visar coses, naturalment. Però hi ha un element clau, que és confondre la participació ciutadana amb el màrqueting de consum. Participació ciutadana no és un bon diàleg, una bona comunicació, una bona imatge, enquestes per aquí, diàlegs per allà... No, no. És el dret a decidir. Per tant, és l'estructuració del poder i dels àmbits de decisió i és el principi de subsidiarietat aplicats a fons.

—Com es tradueix això a Barcelona?

—Tenim una proposta per l'Ajuntament, la recuperació de les municipalitats històriques de Barcelona. Perquè, quina diferència hi ha entre Nou Barris i Santa Coloma? o entre Sant Andreu i Badalona? És a dir, per nosaltres, cal afrontar la ciutat real amb un equilibri i una solidaritat a nivell metropolità. Això voldria dir que Barcelona renuncia a ser un monstre. Creiem que recuperar les municipalitats i estendre la Carta Municipal de Barcelona a tota l'àrea, la ciutat real, és un principi de democratització.

És portar el principi de subsidiarietat fins les últimes conseqüències, però en el sentit que el mateix Pasqual Maragall ho aplicava l'altre dia a l'estat: "Són les parts que fan el tot, no el tot que fa les parts".

—I sobre quines matèries tindrien competències aquestes municipalitats recuperades?

—No, no, s'hauria de fer un acte constituent de noves municipalitats. Tindrien competències plenes. L'Ajuntament d'Hospitalet pot fer un pla com el de "21 propostes pel segle XXI", però, els barris de Barcelona no tenen aquesta capacitat.

—La relació de l'esquerra catalana amb les forces espanyoles sempre ha estat un tema complicat...

—Aquest és un tema complex. Això ja ve d'en Maragall amb allò d'"Escolta, Espanya", ve de molt vell i es reproduïx tot sovint. El que passa és que nosaltres fem una política catalana, per entendre'ns, però hem de tenir en compte aquest factor de referent estatal. Com tota formació autònoma i sobirana, s'han de buscar marcs de referència per poder treballar. I evidentment, el més pròxim és Izquierda Unida. Hi ha hagut fregadisses que no podem pas amagar. Personalment, fa temps que ho tinc molt clar, penso que és un error no entendre que els drets dels treballadors es

"Fa temps que ho tinc molt clar, penso que és un error no entendre que els drets dels treballadors es resolen sempre en un espai i un temps."

resolen sempre en un espai i un temps. I això és precisament pels principis d'autoorganització i subsidiarietat, allò que les parts fan el tot i no el tot les parts. Per tant, tot això es desenvolupa sempre en el marc més natural possible, que és el més identitari, és a dir Catalunya. Això ha marcat algunes diferències, però crec que no han de servir per fer escarafalls, són històriques! Però per nosaltres aquest no serà un tema clau de la campanya, tot i que hi continuem treballant, perquè és important. I per una ciutat com Barcelona, cap i casal de Catalunya, si no es tenen clares aquestes qüestions, malament!

Enric Rimbau

Taula Quaderns de pensament

El present volum de la revista *Taula* tracta alguns dels principals aspectes de la filosofia grega. La seva característica comuna és que els autors són uns gran coneixedors del món grec i de la seva llengua, fet que els permet desenvolupar una investigació exhaustiva de les fonts i dels conceptes analitzats.

Universitat de les Illes Balears

Elegies (1985-1986)

Jaume Pomar

L'itinerari poètic de Jaume Pomar (Palma, 1943) va iniciar-se fa una trentena llarga d'anys i a hores d'ara ja compta amb una desena de llibres publicats. Sens dubte es tracta d'una de les obres poètiques més rellevants i sòlides de la seva generació.

Editorial Moll
"Balanguera", 81

Cartas de navegación 1995-1998

Jorge Martí

Com deia Grahon Greene "Escriure un llibre o viatjar permet fugir de la rutina diària, de la por al futur". Ambdues activitats les fon J. Martí en aquest esplèndid conjunt de poemes. *Cartas de navegación* proposa un viatge que permetrà al lector tornar una mica més savi i, també, més vulnerable.

Di7 Edició
"Veus baixes", 8